

ฉันเอื้อมมือไปหยิบภาพถ่ายของวสันต์ ผู้ชายคนที่ฉันไม่อาจลืมได้ ได้ภาพนั้นเขียนไว้ว่า “ให้หนู
ช่วยความคิดถึงเสมอ... วสันต์” ถ้าย้อนนึกขึ้นอย่างหวัดๆ แกมบรรจง เส้นค่อนข้างหนัก สมนัยร่างกายนกบิน
ของผู้ชายคนที่น่าเป็นที่สุด มือของฉันที่จับภาพนั้นสั่นระริกไปหมด ปากก็เพ้อออกมาเบาๆ

“วสันต์ เกมชีวิตของเธอและหนูแยกทางกันไว้นะ ไม่มี... ไม่มีคำว่า ‘เรา’
อีกแล้ว” ตอนท้ายเสียงฉันเข้มแข็งมั่นคง อย่างที่จะให้เป็นไปตามวาจา ฉันสอดรูปลงก้นถุงที่รวบรวม
รูปต่างๆ ไว้มากมาย ลูกละ ฉันไม่อาจทำลายภาพนั้นได้ แต่ไฟแห่งความหวังก็จะไม่มีวันครุกรุ่นขึ้น
มาอีกในชีวิตของฉัน แม้ฉันยังจำได้ดีถึงอดีตที่เธอเคยบอกวามันช่วงเวลาที่เรามีความสุขที่สุด ตอนนั้น
หนูและเธอยังเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยเดียวกัน หนูจำได้เธอเคยบอกว่า

“หนูรถจักรยานผมเสีย ตอนนั้นกำลังเอาไปแก๊วอยู่ ขอผมโดยสารไปกับรถหนู
ด้วยคนนะ”

ตอนนั้นเพื่อนเธอล้อเธอว่า แผนการรถคันที่หนึ่ง ยุบรถสำเร็จแล้ว เธอทำท่าเหมือนจะ
ไปหักคอคนพูด แต่นุชกลับทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เหมือนไม่ได้ยิน ยอมซ้อนจักรยานโดยมีเธอเป็นสาวรถไป
ไหนต่อไหนกับเธอเสมอ ระยะเวลาต่อๆ มาก็ดูเหมือนว่า รถเธอไม่มีวันแก๊วเสร็จจนนุชเบื่อกที่จะตามถึง
วสันต์ยังเป็นพี่ปรึกษาสำหรับนุชบ่อยครั้งที่สุด แม้แต่รายงานที่จะส่งอาจารย์

“วสันต์คะ ช่วยหนูทำปกรายงานนี้หน่อยสิ หนูไม่รู้จะทำยังไงดี”

อีก 2 วันต่อมา เธอก็เอารายงานมาคืนให้นุช พร้อมกับปกทำด้วยแผ่นไม้บางๆ

“โอ้โฮ! สวยจริง ฝีมือปกของนิสิตวนศาสตร์ ไม่น่าลายสวยได้ด้วยสิ หนู
ชอบใจเธอมากจะ ถ้าวานได้อ A หนูจะเลี้ยงหนังมอ”

“แน่นอน หนู แต่เอาอย่างนี้ดีกว่า หนูไปดูหนัง วน. กับผมแทน ไม่ต้องเสียเงิน
ด้วย อาทิตยทานาคะ”

“แน่ โกงแล้วที่ตอนนั้น grade ยังไม่ออกน่ะ”

“ไม่เป็นไร ดูก่อนก็ได้ละนุชนะ จะได้แสดงว่าต้อง A แน่ๆ ใจล่ะ”

นุชไปดูภาพยนตร์กับเธอในที่สุด ความจริงแล้ววันนั้นมือกับเธอเสมอไม่ว่างานใดๆ ของเธอ
ตั้งแต่ช่วง 12 ก.ม. ถึง 15 ก.ม. งาน Indian day ข้างวัดดอนเต้า ทอมกรุณรชชาดองใจ นุชก็จำได้จะ
เธอไม่ได้เป็นนักวิ่งที่ท้อเวลาได้ก็เธอมั่น แต่ชกภูมิใจในเธอเสมอ ยามที่เธอต้องไปทำงาน บ่อยครั้งที่นุชได้รับ
จ.ม. จากเธอด้วยข้อความค่อนข้างสั้น ห้วน แต่ก็เต็มไปด้วยความหมาย เธอพรรณาดังชีวิตของพวกบ้าไม้งาน
ต่างๆ ที่ทำ ชาวเขา ชาวไร่ที่เธอไปเยี่ยม ออกมาว่าเธอได้ฝัน ความอดทนเหนื่อยยาก และเวลาที่เงยเงา
ว่าเหว แต่สิ่งเหล่านั้นกลับทำให้เธอมีร่างกายที่แข็งแกร่งรวมทั้งจิตใจที่มั่นคงด้วย สุดท้ายเธอไม่เคยลืมที่จะบอกว่า
คิดถึงนุชที่สุดกว่าสิ่งใดๆ

ความสุขที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วนั้น ดูเหมือนจะแปรผันโดยตรงกับระยะเวลา เกือบ 4 ปี
ในรั้วสีเขียวของมหาวิทยาลัยที่เธอกับนุชสนิทสนมกัน ความสัมพันธ์ของเราแน่นแฟ้น เราเข้าใจกัน
ตลอดมา โดยมีบางครั้งเท่านั้น ที่นุชเห็นเธอทำหน้าเศร้า และในที่สุดก็แอบมาบอกกับนุชว่า

“ทีหลังนุชอย่าไปยมหรือพูดด้วยกับไอ้หมอนั่นนะ มันคอยทำตาหวานกับนุช
เรื่อยผมเห็น”

“อ้อ! คนตาหวาน ซ่งด๋... นุชแกล้งล้อยเธอ

“เวลาผมทำ นุชไม่เห็นเคยชมผมเลย” เธอพ้อ

“บัดโธ! ก็นุชเคยเห็นแต่ວັນดัดทำตงปลิ้นไปปลิ้นมา มันไม่วังนั้”

ในที่สุดระยะเวลาแห่งการศึกษาชั้นปริญญาตรีก็ผ่านไป เราต่างคว้าความสำเร็จมาวัด
ทุก ๆ คนได้ นุชได้งานที่กรมชลประทาน ส่วนວັນดัด วันนั้นเธอมาหานุชถึงบ้าน เพื่อจะบอกว่าเธอ
ได้งานทำแล้ว

“ผมสมัครไปเอง ถึงมันจะอยู่เกือบสุดเขตแดนภาคเหนือก็ตาม”

“ວັນดัดคิดว่ามันจะมีอันตรายไหม” ความจริงนุชไม่อยากจะพูดถึงมัน แต่ก็อดห่วงเธอไม่ได้
จริง ๆ เพราะเธอเป็นคนที่มี ศรัทธา ความเชื่อมั่น ยึดถือแต่อุดมการณ์ อย่างที่ผู้ใหญ่เคยเรียกว่า
เป็นคนมูทะลุ บ้าบิ่น

“ผมไม่เคยนึกถึงอันตราย ก็ตอนนั้นผมเพิ่งสำเร็จควรจะออกไปหาประสบการณ์ชีวิต เมือง
ไทยนั้นกว้างนักหนา แต่มีน้อยคนที่จะยอมเสี่ยงไปในแดนทุรกันดาร เพื่อดูแลผืนแผ่นดินที่เราอยู่อาศัย
และอย่างที่เขารู้ว่าแหละนุช มันไม่ถึงที่ตายไม่วายชีวาว่าดัย โครพินาตเช่นฆ่าไม่สาสูญ”

นุชกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ถึงอย่างไรก็ตามนุชไม่มีวันทวงเหนี่ยวเธอไว้ เพราะ
รู้ว่าเธอหนึ่งว่าเหมือนยังอยู่

“ขอให้ວັນดัดโชคดีจ๊ะ เธอจะไปเมื่อไหร่ละ”

“อีก 2 วัน นุช....เอ้อ....นุชผมคงคิดถึงนุชมาก ผมอยากให้ของที่ระลึกแก่นุช
สิ่งหนึ่ง ขอให้นุชรับไว้ละ” เธอก็มั่งลอดถอนที่นิ้วก็้อย

“แหวนวงนี้ เป็นแหวนของ ร.ร. เก้าธรรมดา แต่ผมรักมากและใส่เสมอ นุชก็เห็น
นุชลองสวมสิ”

ฉันล้งเล ในใจพยายามนึกว่าเธอให้เพื่อเป็นของที่ระลึกเท่านั้น

“โปรดรับไปเถิด ผมตั้งใจให้นุชจริง ๆ” เธอมองนุชด้วยสายตาที่แสดงความวิงวอนขอ
ให้รับแหวนเอาไว้

ฉันเห็นใจเธอที่ต้องจากไปในแดนไกล และเราก็เคยสนิทสนมกันมานาน จึงตัดสินใจ เออมมือไปปรับแหวนของเธอมาสวมไว้กับนิ้วกลาง มันคับไปนิดหนึ่งแต่ช่างเถอะ “ขอบใจจะ”

“หนูจะไม่ให้แหวนของหนูไว้เป็นที่ระลึกแก่ผมบ้างรึ” วสันต์มองที่หนูเข้มแข็ง - จนหนูต้อง ก้มลงดูแหวนพลอยเม็ดเล็ก ซึ่งใส่มาตั้งแต่เล็ก ๆ มันไม่มีราคาค่างวดอะไรสักหนา แต่ก็เป็นที่สมบัติ ชิ้นเดียวที่หนูไม่เคยให้ห่างตัวเลย

“ผมรู้ว่าหนูรักมากจึงได้ขอ และผมจะรักถนอมให้เท่ากับเจ้าของหรือยิ่งกว่าเจ้าของจริง ๆ เสียอีก”

“วสันต์ต้องสัญญาก่อน ว่าถ้าเธอไม่ต้องการแหวนวงนี้แล้ว โปรดเก็บมันไว้แล้วมาคืน กับหนู”

“ผมสัญญา แต่ก็ขอให้หนูรู้ว่า วันนั้นจะไม่มีการมาถึง” ตอนนั้นสายตาของวสันต์ที่มอง หนูไม่ผิดอะไรกับผู้ชายซึ่งส่งสายตาเจ้าชู้แก่ผู้หญิง ซึ่งแต่ก่อนหนูไม่เคยสังเกตพอที่จะรู้เลย

“สำหรับแหวนของผม ถ้าหนูไม่ต้องการเมื่อใด ก็โปรดถอดเก็บไว้ไม่ต้องใส่ได้เลย แต่ผมก็อยากขอร้องให้หนูใส่มันเสมอ เพราะมันคือตัวแทนของผมซึ่งจะได้แสดงว่า ผมกำลังอยู่ใกล้หนู ตลอดเวลา” หนูเกลียดวสันต์จัง โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้น มันทำให้หนูสอิดอิด วนวายใจ จนไม่รู้จะ วางหน้าอย่างใรถูก จึงแกล้งพูดไปเรื่องอื่น ให้เป็นเรื่องเล่นเสีย

“ดีแล้วละ เวลาหนูมีคู่หมั้นแล้วเขาบอกให้ใส่แต่แหวนของเขา หนูจะได้ถอดแหวนวงนี้ ของวสันต์ทิ้งไปเลย”

“ตามใจหนู” เธอทำหน้าที่ริมฝีปาก หนูรู้สึกเสียใจที่ไม่ควรพูดล้อเธอเล่น

วันนั้นกว่าเธอจะกลับได้ ก็ติดพอสมควร แต่ทุก ๆ คนรวมทั้งคุณพ่อคุณแม่ก็คุยกับเธอดี คุณพ่อชอบที่จะสนทนากับวิชาการศึกษาที่เธอเรียนมา และในที่สุดก็ช่วยพรให้เธอทำงานสำเร็จสมความ ตั้งใจ ทั้งปลอดภัยกลับมาเยี่ยมที่บ้านนุชบ้าง

ตลอดเวลาที่เธอจากไป เธอส่งข่าวทาง จ.ม. ถึงนุชสม่ำเสมอ การทำงานของเธอ จะเป็นการ ผดุงรักษาให้ความชื้นดินเสียตลอดเวลา หนูเองเป็นห่วงเธอเสมอ ทุกครั้งที่นุชตอบจดหมายไป หนูมักจะบอกให้ เธอพยายามเข้ากับบุคคลที่นั้น รวมทั้งผู้มีอิทธิพลทั้งหลาย เธอเป็นนักข่าวไม่จืดจางจะเขียนไม่้อให้ไม่ได้ ในการ ปฏิบัติตัวไว้อย่างดีเป็นแน่ไม้อ่อนยิ่งคงจะอดจะคำนวณ เพราะการทำงานโดยสัจจิตบางทีก็มั่งทั้งคนรักและคนยัง ระยะเวลาดูเหมือนจะผ่านไปอย่างเชื่องช้า เกือบ 2 ปี จากจดหมายฉบับสุดท้ายของวสันต์ว่าจะกลับมาเยี่ยมหนู รวบรวมลาเดือน พร้อมกับอะไรบางอย่างที่เธอต้องการจะบอกกับนุชมานานแล้ว แต่เวลานั้นเธอยังไม่พร้อม หนูเฝ้านับถือนับวันคอยเธอ อยากรู้ว่าจะอะไรในที่เธอต้องการจะบอกนุช หนูไม่อาจหาส เพราะบางทีนุชอาจ จะหาออก

ก่อนวันนั้น วันทีวสันต์จะกลับมาเพียง 2 วัน ในตอนค่ำๆได้รับโทรเลขด่วนจาก
เพื่อนของเธอ

“วสันต์ถูกยิง อาการหนักต้องการพบด่วน”

นุชจำได้ว่า นุชอ่านทวนโทรเลขฉบับนั้นไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง เพราะสมองไม่ยอมรับรู้ต่อ
เหตุการณ์อันแท้จริง มันมีแต่ปฏิเสธ แต่ความจริงก็คือความจริง นุชจึงร้องไห้ ร้องไห้ป่วนว่า เธอ
เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายจิตใจซึ่งกำลังจะแตกสลายดับไป ภาพยนตร์แต่อดีต เธอกับนุชวิ่งซ้อน
กันเข้ามาในหัวสมอง โอ๊ย! นุชทนไม่ได้ ทนไม่ได้ เธอจะต้องไม่เป็นอะไร เธอต้องหาย ก็แหวน
เธอ นุชก็ยังเฝ้าอยู่ตลอดเวลา.... มันยังอยู่

อาหารเย็นนั้นนุชทานอะไรไม่ลงเลย แม้เพียงนิดเดียว คุณแม่เข้ามาปลอบ และ
ปฏิบัติต่อนุชราวกับนุชเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลย ตอนนั้นนุชเป็นเช่นนั้นจริงๆ

“อย่าด่วนตัดสินใจก่อนใช้สิริก วสันต์เพียงแต่อาการหนักหน่อยเท่านั้น แต่เขายังอยู่ ยังมี
ชีวิตอยู่และต้องหาย”

“เขาต้องหาย หายแน่หรือคะคุณแม่”

“หายแน่สิริก” นุชเฝ้าแต่ถามเธอ ทั้งๆ ที่คุณแม่ก็ไม่รู้อะไรมากกว่านุช แต่คำปลอบ
โยนของท่านก็ทำให้นุชค่อยสบายใจขึ้น

คืนนั้น นุชนอนไม่หลับเฝ้าแต่สวดมนต์ภาวนาอ่อนน้อมต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยคุ้มครองเธอ
ขออย่าให้เธอเป็นอะไร ส่วนหัวใจของนุชก็ล่องลอยไปหาเธอ นุชตัดสินใจเด็ดขาดที่จะเดินทางไปพบเธอ
ทั้งๆ ที่ขณะนั้นคุณพ่อไปราชการต่างจังหวัด คุณแม่ตั้งคฤหาสน์และคุณยายซึ่งเจ็บออกๆ แอดๆ ด้วยโรคชรา
ใช้สิริก นุชกล้าที่จะเดินทางคนเดียวไปในแดนหฤกษาคารและไม่รู้จักใคร เพื่อเธอ.... วสันต์ นุชจะไป
คุณแม่หรือใครๆ ก็ไม่อาจขัดได้ นุชจึงไปเครื่องบินในตอนเช้านั่งขึ้น และไปต่อรถอีกคันหนึ่ง
แต่.... แต่ นุชก็ไม่อาจไปทันเวลาของเธอ เธอตายเสียแล้ว! ตายไปพร้อมกับความสนุกสนานรื่นเริง
ของนุช และเหลือไว้แต่คนใหม่ เข้มแข็ง อดทนต่อทุกสิ่งทุกอย่าง น้ำตาน้ำหรือ มันท่วมท้นอยู่
ที่หัวใจแต่ไม่มีไหลให้เธออีก อดุมการณ์ของคนหนุ่มอย่างเธอสำเร็จแล้ว ได้นิโหมวสันต์ นุชอยาก
ตะโกนให้ก้องถึงเธอ ถึงวิญญาณของเธอ อยากจะปลุกเธอขึ้นมา ฟังนะวสันต์ งานชิ้นโบว์แดงที่เธอ
สามารถจับไม้เถื่อนรายใหญ่ที่สุด และโค่นอิทธิพลของพ่อเลี้ยงสำเร็จแล้ว แล้วเธอละ เหลือไว้แต่ร่าง
ที่ซีดขาว เปลือกตาปิดสนิท เธอเพ้อถึงนุชหรือ ก็แหวนของนุชซึ่งประดับก้อยเธออยู่นั่นแหละคือตัว
แทนของนุชว่านุชอยู่ใกล้เธอเสมอ ลาก่อน.... ลาก่อน วสันต์.... สุภาพบุรุษสุดแสนคืบของนุช